

Arrest

nr. 225 998 van 11 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 12 juli 2019 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld uit naar de terechtzitting van 14 augustus 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 14 augustus 2019 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 27 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2019 waarbij de zaak, ter terechtzitting van 14 augustus 2019 tegensprekelijk uitgesteld naar 27 augustus 2019, wordt verdaagd naar de terechtzitting van 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 december 2018.

1.3. Op 12 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 maart 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart op 23 augustus 2001 geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilweh en bijgevolg nog minderjarig te zijn. U bent van Palestijnse origine, geregistreerd bij UNRWA en u bent een soennitisch moslim. Uw vader is een handelaar in ingemaakte producten en is als 'naqib' actief voor Jabhat al Dimocratiya, wat hij precies voor deze partij doet, dat weet u niet. Uw moeder is huisvrouw. U hebt nog een oudere broer, K.(...) I.(...) (CG 18/15455; OV X), die in België is (zie infra) en twee zussen die nog bij uw ouders in het kamp wonen. Een verwant, L.(...), wordt gezocht omdat hij lid is van 'Tayyar al Islahi', hij bekleedt de rang van 'amid', een partij die door 'de anderen' als seculier wordt beschouwd.

Sinds uw 15de of 16de werd u verschillende keren door leden van Hamas gevraagd om u bij hen aan te sluiten waarop u telkens stelde dat dit onmogelijk was, want u wilde studeren. Daarop kreeg u als antwoord dat u tegen uw wil in zou worden aangesloten. Toen u uw vader hiervan op de hoogte bracht mocht u aanvankelijk het huis niet meer verlaten, wel ging u nog naar school.

Op oudejaarsavond 2017-2018 werd uw broer opgepakt (door Hamas) in het kamp op het moment dat hij samen was met vrienden, dit was te wijten aan het feit dat ze dronken waren.

Op een avond in februari 2018, u was op weg terug naar huis na een vriend te hebben bezocht, kwam u vijf personen tegen van wie u er twee herkende. Het waren leden van Hamas. U werd door twee personen aangevallen en vermoedt dat dit te maken heeft met de problemen die uw broer eerder had ervaren (zie relaas broer) en het gegeven dat u weigerde hen te vervoegen. U werd door hen in elkaar geslagen, waarna u naar huis ging en aan uw broer vroeg om langs te komen samen met zijn vrienden. Toen jullie terug gingen naar de plek waar u was aangevallen zagen jullie nog maar vier personen, van wie er één een wapen trok en op de grond schoot.

Uw broer verliet op 26 mei 2018 Libanon en kwam naar België, waar hij op 26 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Twee weken na diens vertrek kreeg u de boodschap van een lid van Hamas dat gezien K.(...), uw broer, weg was, het nu uw beurt was.

U verliet Libanon op 1 augustus 2018 vanuit de luchthaven in Beiroet met uw eigen documenten, of dit legaal was, dat weet u niet. U reisde onder andere via Abu Dhabi, Brazilië, Chili, Panama, Lima, Ecuador, waar de smokkelaar een ticket voor u kocht, en dan verder naar Spanje, van waaruit u met de auto naar België kwam, waar u op 16 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U diende in Spanje geen verzoek in omdat uw broer hier was, zo stelt u.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitskaart (vluchtelingenkaart), uittreksel paspoort, UNRWA registratie card, Family Record, badges vader Jabhat al Dimocratiya, geboorteakte, attest verwantschap L.(...) en uw diploma's.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich grotendeels op het relaas van uw broer baseert. In diens hoofde werd geconcludeerd dat zijn motieven niet geloofwaardig waren en bijgevolg werd hij uitgesloten van de vluchtelingenstatus, tevens werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. We verwijzen dan ook naar de omstandig gemotiveerde beslissing door het CGVS genomen in hoofde van uw broer die ook op u van toepassing is.

"Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo kregen u en uw familie elementaire medische bijstand en volgden jullie deels onderwijs aan scholen van deze organisatie (zie CGVS, p.3; CGVS broer p.5). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Zo stelt u dat u en uw vriend K.(...) Nieuwjaar (jaarovergang 2017-2018) hadden gevierd en op de terugweg naar huis in de Tahtani-sstraat gemaskerde mannen zagen die behoorden tot Hamas. Omdat jullie dronken waren werden jullie door hen vastgehouden en geslagen. Jullie werden door hen afvalligen genoemd doch konden ontsnappen. Bij deze door u geschetste gang van zaken kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden, u gaf immers aan dat het hier een 40 à 50 Hamas aanhangers betrof die daarenboven dan ook nog eens bewapend waren. U dan ook gevraagd hoe jullie erin slaagden weg te komen, antwoordt u dat ze verspreid op straat stonden en andere mensen tussenkwamen (CGVS p.6-7). Dient in dezer te worden opgemerkt dat uw uitleg totaal niet kan overtuigen, jullie waren met twee in een 'gezegende toestand' waardoor er vanuit kan worden gegaan dat jullie geen al te moeilijke prooi zouden zijn voor zo een groot aantal bewapende mannen, of ze nu verspreid op straat stonden of niet.

Ook het verdere verloop van de door u beweerde problemen ontbeert geloofwaardigheid. U stelt immers dat u na dit incident quasi een maand niet meer naar buiten ging omdat ze op zoek waren naar u om u te bestraffen. Ook uw vriend zou zijn thuis gebleven. Hieruit blijkt dat jullie de bedreigingen van Hamas ernstig namen en jullie zich discreet opstelden, dit blijkt ook uit het gegeven dat u, nadat u zich dan toch weer buitenshuis begaf, de auto nam. U stelt heel expliciet 'ik was de hele tijd bang van hen (...)' (CGVS p.7-8). In dit opzicht kan het dan ook bezwaarlijk overtuigen dat u, toen uw broer T.(...) in februari 2018 toen hij op weg was naar huis, tegengehouden werd door leden van Hamas en op u werd aangesproken en door hen werd geslagen, u samen met een aantal vrienden naar deze Hamas leden trok om uw gelijk te behalen, goed wetende tot was deze mannen in staat waren. Uw verklaring niet te hebben geweten dat ze wapens hadden, kan gezien de eerder door u beschreven context niet overtuigen. Ook uw verklaring dat ze jullie niet wilden doodschieten kan niet overtuigen daar u er toch niet zeker van kon zijn dat de situatie niet zou escaleren en het wel degelijk tot geweld zou komen (CGVS p.7). Uw manier van handelen kan dan ook niet overtuigen.

Na het incident met uw broer T.(...) in februari 2018, stelt u dat u weer minder naar buiten ging en als u dat deed, deed u dat in het gezelschap van uw vader (CGVS p.6-7). Moest Hamas er effectief op uit zijn u te viseren, een gegeven dat naar uw zeggen zeker het geval was, u werd nog steeds beschouwd als een afvallige en daarenboven wilden ze dat u afstand zou nemen van Jabhat, kan hun toch wel eerder afwachtende en weinig doortastende houding wat u betreft bezwaarlijk overtuigen, te meer u naar aanleiding van het eerste incident op nieuwjaar al te kennen had gegeven dat ze wisten wie u was en waar u woonde (CGVS p.7-8). Moesten ze het effectief op u gemunt hebben, is het niet meer dan logisch dat ze meer efficiënt ten overstaan van u zouden hebben opgetreden. U dan ook gevraagd waarom ze niet 'gewoon' naar uw huis kwamen, vergoelijkt u zulks door te stellen dat ze nooit een huis zouden binnenvallen als er vrouwen zijn, maar u gaat eraan voorbij dat u stelt wel degelijk af en toe het huis te hebben verlaten en daarenboven tot februari 2018 te hebben gewerkt in het archeologisch museum van Saida (CGVS p.3, 7-8). Ook de vaststelling dat u nog tot mei 2018 in uw huis in Ayn al Hilweh bent blijven wonen ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u beweerde vrees (CGVS p.3). In de marge dient nog aangestipt dat u stelt dat er na dit eerste incident op Nieuwjaar in januari 2018 een poging werd gedaan om te bemiddelen, L.(...) zou met de verantwoordelijke van Hamas gesproken hebben om u met rust te laten, doch dit zou op niets zijn uitgedraaid daar ook uw broertje problemen zou hebben ondervonden (CGVS p.7). Ook aan dit gegeven kan bezwaarlijk geloof worden gehecht daar u hier nooit enige allusie op hebt gemaakt tijdens uw onderhoud op DVZ en er sowieso in bovenstaande paragraaf geargumenteed werd dat er aan het incident waarbij uw broertje betrokken was weinig geloof kan worden gehecht (Vragenlijst CGVS).

Verder dient nog aangestipt dat u een deel van uw problemen linkt aan het gegeven dat uw vader tot Jabhat behoort. U dan ook logischerwijze gevraagd wat diens precieze functie in de partij is, komt u niet verder dan te denken dat hij kapitein, 'naqib', is. Gevraagd wat dit inhoudt stelt u dat niet te weten, 'hij leidt een groep' (CGVS p.2). Gepeild naar wat u weet over L.(...), een persoon die tevens een rol speelt in uw relaas, antwoordt u dat hij 'aqid' of 'amid' is (kolonel of brigadier-kolonel) en hij een groep leidt. Gevraagd hierover te vertellen antwoordt u dat hij tot Fatah behoort, een functie bekleedt en bewakers heeft. Gezien dit nogal een mager antwoord is, werd u gevraagd wat hij precies doet, waarop u stelt 'u vraagt behoorlijk wat, ik weet het niet, ik bemoei me niet met partijen' (CGVS p.4). Uw toch wel zeer oppervlakkige kennis omtrent de precieze taken van uw vader en van L.(...), komen uw geloofwaardigheid allerminst ten goede. U hebt universitaire studies gedaan, u linkt uw problemen deels aan deze beide personen waardoor er toch van uit kan gegaan worden dat u hieromtrent iets meer kan vertellen. Uw desinteresse in dezer kan dan ook niet overtuigen. Uw broertje hiernaar gevraagd geeft hij eveneens aan dat jullie vader naqib is en een groep onder hem heeft. Gevraagd of hij dit kan toelichten stelt hij van politiek niets te kennen (CGVS broer p.4). Gevraagd naar L.(...), geeft hij aan dat hij amid is, maar voegt hij toe 'wat ze precies doen, dat weet ik niet, maar als iemand hen aanvalt dan moeten ze zich verdedigen' (CGVS broer p.6-7). Het CGVS vindt het acceptabel gezien de jonge leeftijd van uw broer dat hij hieromtrent niet gedetailleerd kan vertellen, doch kan er toch iets meer kennis van hem én van u verwacht worden gezien jullie, en zoals ook al in uw hoofde werd opgemerkt, jullie problemen deels wijten aan de functies van uw vader én van L.(...).

Gezien al deze observaties kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat na uw vertrek uw broer bedreigd werd en er hem meegedeeld werd dat hij nu aan de beurt zou zijn, dat hoeft geen verder betoog (CGVS p.6; CGVS broer p.9).

Het ongeloofwaardig karakter van de door u beweerde vrees wordt nog verder ondermijnd door het gegeven dat u nagelaten hebt internationale bescherming aan te vragen in Spanje. U naar de reden

hiervoor gevraagd, geeft u aan dat Spanje uw bestemming niet was, u wou er geen asiel aanvragen omdat de situatie in België beter is, vluchtelingen worden hier beter behandeld, zo voegt u toe (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw antwoord totaal niet kan overtuigen, moest er immers ook maar een begin van geloof aan de door u beweerde problemen kunnen worden gehecht, dan is het niet meer dan logisch dan dat u bij aankomst in Spanje zich tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming aan te vragen. Ook uw broertje liet na hier bescherming aan te vragen en naar de reden hiervoor gevraagd, stelde hij 'omdat mijn broer hier is' (CGVS broer p.7). Ook deze vaststelling komt, omwille van de hierboven uiteengezette redenen, de geloofwaardigheid van jullie beider vrees niet ten goede.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u uw paspoort niet kunt neerleggen en hiervoor geen plausibele uitleg kunt geven. Eerst stelt u dat u uw paspoort bij het bestijgen van het vliegtuig in Ecuador aan de stewardess diende af te geven, daarna zou het aan de Spaanse politie zijn afgegeven en u zou het niet meer hebben teruggezien. De smokkelaar zou u gezegd hebben dat hij het document in zijn bezit had en dat u het in België zou terugkrijgen. U gevraagd welke precieze afspraken u met de smokkelaar hieromtrent gemaakt had stelt u dat u toen u onderweg was naar hier, u niets over het paspoort mocht vertellen. U gevraagd of u kopieën had van dit document geeft u aan dat dit weliswaar het geval was, maar u deze verloren bent tijdens uw verhuis van het centrum waarin u verbleef naar een sociale woning (CGVS p.5). Het feit dat u een dergelijke cruciaal document niet kunt neerleggen zonder hiervoor een acceptabele reden te kunnen aanreiken doet vermoeden dat u niet de waarheid spreekt over uw reisweg en zulks komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede. Quasi dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden in hoofde van uw broertje, ook hij kan zijn paspoort niet neerleggen omdat dit sinds zijn reis vanuit Spanje in het bezit was van de smokkelaar, deze laatste zou hem gezegd hebben dat wanneer het document in zijn bezit werd aangetroffen, hij naar Libanon zou worden gerepatriëerd. Gevraagd aan uw broer of er door hem afspraken werden gemaakt om dit document terug te krijgen, ontkent hij dat. Gepeild of hij weet of zijn vader hieromtrent iets afgesproken had met de smokkelaar, stelt hij het niet te weten (CGVS broer p.7). Gezien het belang van een dergelijk document kan er toch ook van uw broer verwacht worden hieromtrent iets meer overtuigende verklaringen af te leggen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart (vluchtelingenkaart), uw geboorteakte en uw UNRWA kaart hebben betrekking op uw identiteit en afkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. De stukken die betrekking hebben op de band van uw vader met Jabhat staan hier evenmin ter discussie, net zomin als de verwantschap met L.(...), doch deze stukken staven op geen enkele manier de door u beweerde problemen. Ook de door uw broer neergelegde stukken voegen niets toe aan jullie relaas, het betreft hier zijn identiteitskaart (vluchtelingenkaart), geboorteakte, uittreksel uit zijn paspoort en diploma's, elementen die hier evenmin ter discussie staan.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp

waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u en uw broer over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u en uw broer niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo zijn uw en uw familie geregistreerd bij UNRWA en hebben u en uw familie deels jullie opleiding genoten aan UNRWA scholen en kregen jullie elementaire medische bijstand. Zo krijgen uw ouders, die te kampen hebben met gezondheidsproblemen, medicijnen van UNRWA, de rest van de behandeling bekostigen uw ouders zelf (CGVS p.3; CGVS broer p.5). U geeft aan dat jullie geen andere hulp van deze organisatie kregen omdat jullie hiervoor niet in aanmerking kwamen, 'dat is voor wezen en diegenen die het moeilijk hebben'. U gevraagd of dit dan wil zeggen dat jullie zich kunnen redden, beaamt u dit (CGVS p.3). Ook uw broertje stelt 'normaal, niet dat we rijk zijn, maar we zijn ook niet arm' (CGVS broer p. 4). Het feit dat jullie het wel stellen blijkt ook uit het gegeven dat u en uw beide zussen universitaire opleidingen hebben genoten die bekostigd werden deels door bijstand van de partij van uw vader, deels door fondsen van Mahmoud Abbas maar ook door uw vader zelf, waaruit blijkt dat jullie als gezin toch marge hadden (CGVS p.3; CGVS broer p.4). Verder blijkt dat uw familie eigenaar is van een gebouw in het kamp dat bestaat uit een gelijkvloers waarin uw grootvader woont en een eerste verdieping met daarin appartementen voor uw familie en voor uw oom (CGVS p.3; CGVS broer p.4). U geeft aan dat uw vader die handelaar is in ingemaakte producten en weliswaar de ene maand iets meer of minder verdient dan de andere maand, maar hij voor het onderhoud van het gezin kan instaan. Ook krijgt hij een toelage van Jabhat, hoeveel deze bedraagt, dat weet u niet. Soms springt uw vader bij wanneer andere familieleden het moeilijk hebben (CGVS p.2, 4; CGVS broer p. 3-4). Ook hebt u een periode voor het archeologisch museum in Saida gewerkt, weliswaar was uw werk afhankelijk van fondsen uit Koeweit, en verdiende u 400 dollar per maand (CGVS p.3). Verder blijkt dat uw vader en oom in staat waren 8000 dollar te betalen voor uw reis naar Europa. Ook voor uw broer werd er nog eens 8000 dollar betaald (Verklaring DVZ punt 30; Verklaring DVZ broer punt 31). Uit deze door u afgelegde verklaringen blijkt dat uw familie in staat is in haar behoeften te voorzien en u, een ook uw broer, bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf, over een netwerk beschikt waarop u kan terugvallen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend."

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilweh betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar de feiten en de motivering van het beroep ingediend in het dossier van zijn broer, blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn broer K.I. (RvV 231 571).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 225 997 van 11 september 2019 ten aanzien van K.I. besloten tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van de Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 12, 1, a van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn), voert verzoeker aan dat artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag, wat betekent dat hen automatisch de asielstatus moet worden verleend. Verzoeker verwijst in dit verband naar het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van mei 2009 over de toepassing van artikel 1D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars ‘hoofdstedelijk gerechtshof’ in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), waar wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen echter kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied. Verzoeker verwijst ter zake opnieuw naar en hij citeert uit de UNHCR “Statement on article 1D of the 1951 Convention” van mei 2009. Deze nota is vooreerst belangrijk omdat er zeer duidelijk in wordt aangegeven dat het niet willen terugkeren in hoofde van de asielaanvrager een gegronde reden vormt om een terugkeer naar een UNRWA-kamp mogelijk te maken, aldus verzoeker, die hieruit besluit dat de bestreden beslissing faalt in rechte door voor te houden dat het niet willen terugkeren van verzoeker naar het UNRWA-kamp geen gegronde reden zou vormen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Libanon. Het criterium of het Palestijnse autoriteit het eventueel mogelijk zou kunnen maken voor verzoeker om terug te keren naar het UNRWA-kamp determineert immers niet alles. Volgens verzoeker wordt in de nota van UNHCR immers zeer duidelijk aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die niet willen terugkeren naar het UNRWA-kamp erkend moeten worden als vluchteling. Naar het oordeel van verzoeker wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gedaan of er ter zake maar één criterium geldt, namelijk de vraag of het mogelijk zou zijn om terug te keren naar het UNRWA-kamp. Verzoeker meent dat het onderzoek naar een mogelijke terugkeer van de asielzoeker naar het UNRWA-kamp volledig losstaat van het onderzoek of de asielzoeker onder artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. De vraag of hij, als hij dat zou willen (quod non), kan terugkeren is volgens verzoeker dus irrelevant om uit te maken of hij valt onder de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat er in casu voor hem geen enkel beletsel is om terug te keren naar Libanon. De bestreden beslissing houdt immers enkel rekening met stukken uit het administratief dossier waaruit zou blijken dat enkel de mogelijkheid om terug te keren naar het mandaatgebied, determinerend zou zijn. Opdat hij terug zou kunnen keren naar het mandaatgebied, volstaat het volgens verwerende partij dat er voor hem een Palestijns paspoort wordt aangevraagd op de Libanese ambassade in Brussel. Verzoeker herhaalt te dezen dat hij niet kan terugkeren naar het UNRWA-kamp omdat hij dit niet wil. Het feit dat een terugkeer al dan niet mogelijk is, is volgens verzoeker dan ook irrelevant.

Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielzoeker het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de vluchtelingenconventie. Dergelijke interpretatie is volstrekt onlogisch, aldus verzoeker. Als de categorie van asielzoekers die onder 1D van de vluchtelingenconventie vallen ook cumulatief zouden moeten voldoen aan de eisen gesteld onder artikel 1A, dan heeft artikel 1D naar het oordeel van verzoeker geen zin meer. Verzoeker verduidelijkt dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie, en bijgevolg ook artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, 1, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 heel duidelijk stellen dat de redenen waarom een asielzoeker het mandaatgebied verlaat, irrelevant zijn bij de vraag of hij onder artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. Waarom hij Libanon verliet, doet er volgens verzoeker dan ook niet toe om uit te maken of hij onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. Het is dus manifest verkeerd dat hij zou moeten kunnen aantonen dat hij om een gegronde vrees het mandaatgebied verliet teneinde onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te ressorteren, aldus verzoeker, die voorts stelt dat iemand die eertijds bescherming ontving van UNRWA maar thans niet meer (omdat hij of zij het territorium verliet waar UNRWA opereert, e.g. vluchtelingenkamp in Libanon) ipso facto als vluchteling dient erkend te worden. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uitvoerig uit Hailbronner K. (editor), *EU Immigration and Asylum Law – Commentary on EU Regulations and Directives*, Hart Publishing, UK (2010) pg 1113-114 en de “Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van UNHCR van oktober 2009.

Ten overvloede zet verzoeker uiteen waarom hij niet kan terugkeren naar Libanon, uit vrees voor zijn leven. Zo heeft hij verklaard dat hij verschillende keren werd benaderd en mishandeld door leden van Hamas. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan de door hem geschetste gang van zaken, namelijk dat hij en zijn vriend konden ontsnappen aan 40 à 50 Hamas aanhangers die daarenboven bewapend waren, merkt verzoeker op dat hij nooit heeft verklaard dat hij en zijn vriend werden aangevallen door 40 à 50 Hamas aanhangers. Wel waren er 40 à 50 aanhangers op straat aanwezig die dag. Zij werden aangesproken door enkelen van hen, zij werden geslagen maar konden alsnog vluchten.

Verzoeker voert daarnaast aan dat hij zich altijd discreet heeft opgesteld na de mishandeling door Hamas, maar toen ook zijn broer aangevallen werd kon hij de situatie niet langer met lede ogen aanzien en heeft hij getracht om zijn broer op een of andere manier te beschermen.

Waar in de bestreden beslissing voorts wordt gemotiveerd dat het niet kan overtuigen dat Hamas niet meer efficiënt tegen hem zou hebben opgetreden, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig is in haar kritiek. Verzoeker weet ook niet waarom Hamas zijn huis niet eerder is binnengevallen of waarom zij niet ‘meer efficiënt’ hebben opgetreden. Hij meent dat het Commissariaat-generaal hem de handelingen van derden niet kan verwijten.

Waar hem tot slot wordt verweten niet de exacte job inhoud van zijn vader te kennen, voert verzoeker aan dat het werk van zijn vader de nodige risico's met zich meebracht. Zijn vader vertelde de kinderen dan ook niet in detail wat zijn job precies inhield. Dit is volgens verzoeker ook niet de gewoonte in de Arabische cultuur, waar kinderen zich niet mogen moeien in volwassenenzaken. Het was dan ook niet de gewoonte dat hij zijn vader honderduit zou uithoren over zijn werkzaamheden en precieze job beschrijving, aldus verzoeker, die meent dat het erg onredelijk is om dit van hem te verwachten.

Ten overvloede legt verzoeker enkele nieuwe stukken voor waaruit blijkt dat zijn leven in gevaar is en dat hij onmogelijk terug kan keren naar het vluchtelingenkamp in Libanon, namelijk een attest van the Democratic Front to Liberate Palestine (DFPL) waarin bevestigd wordt dat verzoekers vader lid is van deze organisatie en de leiding heeft in het kamp Ain El Helweh, de nieuwe lidkaart van verzoekers vader bij DFLP en een attest van de Palestine Liberation Organisation waarin de problemen van verzoeker en

zijn broer bevestigd worden, de werkzaamheden van hun vader nogmaals bevestigd worden en tevens bevestigd wordt dat hun vader de neef is van Major General M.A.H.I..

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat de algemene situatie en de levensomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn in het vluchtelingenkamp. Verwerende partij meent echter dat, aangezien verzoeker en zijn gezin in een eigen woning woonden en bijstand kregen van UNWRA, zijn situatie in het vluchtelingenkamp "behoorlijk" zou zijn. Verzoeker ontkent niet dat hij er opleiding heeft genoten en woongelegenheden had. Echter niemand, ook niet UNWRA, kon hem veiligheid garanderen, mede omdat hij soenniet is. Hij meent dan ook dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van de DFLP dd. 20 maart 2019, een werkbadge van verzoekers vader en een attest van de PLO dd. 7 januari 2019.

Ter terechtzitting van 14 augustus 2016 legt verzoekende partij een duidelijkere kopie neer van het stuk (lidkaart) dat reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd.

2.3.2. Op 8 augustus 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "Libanon – Veiligheidssituatie update" van 14 mei 2019.

Op 21 augustus 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "Palestinian Territories, Lebanon – The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019.

2.3.3. Ter terechtzitting van 6 september 2019 legt verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin zij repliceert op de conclusies die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trekt uit de COI Focus "Libanon – Veiligheidssituatie update" van 14 mei 2019 en de COI Focus "Palestinian Territories, Lebanon – The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019. Verzoeker meent vooreerst dat de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah getuigt van een uiterst subjectieve lezing van haar eigen rapport. De veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah wordt immers als "blijvend onstabiel" beschouwd en een broeihaard van terroristen. Verzoeker betoogt dat bovendien ook rekening moet gehouden worden met zijn profiel, namelijk een jongeman die het ideaal doelwit van rekrutering vormt voor de actieve facties in het vluchtelingenkamp. Wat betreft de financiële situatie van UNRWA, wijst verzoeker erop dat UNWRA sinds eind juli 2019 beschuldigd wordt van wanpraktijken bij het management. Ten gevolge hiervan schortten een aantal landen, waaronder Zwitserland, Nederland en België, hun steun aan UNRWA op. Verzoeker hekelt dat verwerende partij de impact van deze opschorting niet betreft bij haar bespreking. De opschorting wordt louter vermeld, zonder meer. Verzoeker meent dat de door verwerende partij bijgebrachte rapporten deels verkeerd worden geïnterpreteerd en deels gestoeld zijn op eenzijdig getinte en niet langer accurate informatie. Tevens legt verzoeker de originelen neer van de attesten van het DFLP en de PLO die reeds aan het verzoekschrift werden gevoegd, alsook een attest van de PLO waarin wordt bevestigd dat L. een neef van verzoekers vader is. Dit laatste attest werd reeds neergelegd in de loop van de administratieve procedure en werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeeld in de bestreden beslissing.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

Voorts wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet geen artikel 55/6 bevat zodat ook dit onderdeel van het eerste middel juridische grondslag mist.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op deze appreciatie, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker en zijn broer beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 maart 2019 (CG nr. 1815455), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer “hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. *Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.*

2.10. *De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.*

2.11. *Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 61).*

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

2.12. *In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.*

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol

v *Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan." In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.13.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing vooreerst het volgende wordt overwogen: "Zo stelt u dat u en uw vriend K.(...) Nieuwjaar (jaarovergang 2017-2018) hadden gevierd en op de terugweg naar huis in de Tahtani-sstraat gemaskerde mannen zagen die behoorden tot Hamas. Omdat jullie dronken waren werden jullie door hen vastgehouden en geslagen. Jullie werden door hen afvalligen genoemd doch konden ontsnappen. Bij deze door u geschetste gang van zaken kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden, u gaf immers aan dat het hier een 40 à 50 Hamas aanhangers betrof die daarenboven dan ook nog eens bewapend waren. U dan ook gevraagd hoe jullie erin slaagden weg te komen, antwoordt u dat ze verspreid op straat stonden en andere mensen tussenkwamen (CGVS p.6-7). Dient in dezer te worden opgemerkt dat uw uitleg totaal niet kan overtuigen, jullie waren met twee in een 'gezegende toestand' waardoor er vanuit kan worden gegaan dat jullie geen al te moeilijke prooi zouden zijn voor zo een groot aantal bewapende mannen, of ze nu verspreid op straat stonden of niet."

Verzoeker brengt hier tegen in: "Verwerende partij haalt klaarblijkelijk een en ander door elkaar. Verzoekende partij heeft nooit verklaard dat zij en haar vrienden aangevallen werden door 40 à 50 Hamas aanhangers. Wel waren er 40 à 50 aanhangers op straat aanwezig die dag. Zij werden aangesproken door enkelen van hen, zij werden geslagen maar konden alsnog vluchten." Hij komt hiermee niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en

ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde appreciatie om te buigen. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoeker klaarblijkelijk uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker blijkt te menen, wordt in de bestreden beslissing immers niet gesteld dat verzoeker en zijn vriend werden aangevallen en geslagen door 40 à 50 aanhangers van Hamas. Wel wordt geoordeeld dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker en zijn vriend er in beschonken toestand in zouden geslaagd zijn om te ontkomen aan 40 à 50 gewapende Hamas aanhangers, of ze nu verspreid op straat stonden of niet.

2.13.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: "Ook het verdere verloop van de door u beweerde problemen ontbeert geloofwaardigheid. U stelt immers dat u na dit incident quasi een maand niet meer naar buiten ging omdat ze op zoek waren naar u om u te bestraffen. Ook uw vriend zou zijn thuis gebleven. Hieruit blijkt dat jullie de bedreigingen van Hamas ernstig namen en jullie zich discreet opstelden, dit blijkt ook uit het gegeven dat u, nadat u zich dan toch weer buitenshuis begaf, de auto nam. U stelt heel expliciet 'ik was de hele tijd bang van hen (...)' (CGVS p.7-8). In dit opzicht kan het dan ook bezwaarlijk overtuigen dat u, toen uw broer T.(...) in februari 2018 toen hij op weg was naar huis, tegengehouden werd door leden van Hamas en op u werd aangesproken en door hen werd geslagen, u samen met een aantal vrienden naar deze Hamas leden trok om uw gelijk te behalen, goed wetende tot was deze mannen in staat waren. Uw verklaring niet te hebben geweten dat ze wapens hadden, kan gezien de eerder door u beschreven context niet overtuigen. Ook uw verklaring dat ze jullie niet wilden doodschieten kan niet overtuigen daar u er toch niet zeker van kon zijn dat de situatie niet zou escaleren en het wel degelijk tot geweld zou komen (CGVS p.7). Uw manier van handelen kan dan ook niet overtuigen." Opnieuw beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter nog steeds geen valabele uitleg geeft voor zijn roekeloos gedrag en waarmee hij er aldus niet in slaagt zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.13.3. Met de stelling dat hij ook niet weet waarom Hamas zijn huis niet eerder heeft binnengevallen of waarom zij 'niet meer efficiënt' hebben opgetreden, brengt verzoeker voorts geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar nog terecht wordt geoordeeld als volgt: "Na het incident met uw broer T.(...) in februari 2018, stelt u dat u weer minder naar buiten ging en als u dat deed, deed u dat in het gezelschap van uw vader (CGVS p.6-7). Moest Hamas er effectief op uit zijn u te viseren, een gegeven dat naar uw zeggen zeker het geval was, u werd nog steeds beschouwd als een afvallige en daarenboven wilden ze dat u afstand zou nemen van Jabhat, kan hun toch wel eerder afwachtende en weinig doortastende houding wat u betreft bezwaarlijk overtuigen, te meer u naar aanleiding van het eerste incident op nieuwjaar al te kennen had gegeven dat ze wisten wie u was en waar u woonde (CGVS p.7-8). Moesten ze het effectief op u gemunt hebben, is het niet meer dan logisch dat ze meer efficiënt ten overstaan van u zouden hebben opgetreden. U dan ook gevraagd waarom ze niet 'gewoon' naar uw huis kwamen, vergoelijkt u zulks door te stellen dat ze nooit een huis zouden binnenvallen als er vrouwen zijn, maar u gaat eraan voorbij dat u stelt wel degelijk af en toe het huis te hebben verlaten en daarenboven tot februari 2018 te hebben gewerkt in het archeologisch museum van Saida (CGVS p.3, 7-8). Ook de vaststelling dat u nog tot mei 2018 in uw huis in Ayn al Hilweh bent blijven wonen ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u beweerde vrees (CGVS p.3). In de marge dient nog aangestipt dat u stelt dat er na dit eerste incident op Nieuwjaar in januari 2018 een poging werd gedaan om te bemiddelen, L.(...) zou met de verantwoordelijke van Hamas gesproken hebben om u met rust te laten, doch dit zou op niets zijn uitgedraaid daar ook uw broertje problemen zou hebben ondervonden (CGVS p.7). Ook aan dit gegeven kan bezwaarlijk geloof worden gehecht daar u hier nooit enige allusie op hebt gemaakt tijdens uw onderhoud op DVZ en er sowieso in bovenstaande paragraaf geargumenteed werd dat er aan het incident waarbij uw broertje betrokken was weinig geloof kan worden gehecht (Vragenlijst CGVS)." Ook deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.13.4. Tot slot overtuigt verzoeker geenszins waar hij in het verzoekschrift zijn nagenoeg volstrekte onwetendheid betreffende de functie van zijn vader bij de partij Jabhat al Dimocratiya (Democratic Front for the Liberation of Palestine, hierna DFLP) tracht te vergoelijken, stellende dat zijn vader niet in detail vertelde wat zijn job precies inhield omdat deze job de nodige risico's met zich meebracht en dat in de Arabische cultuur kinderen zich niet mogen moeien in volwassenenzaken zodat het dan ook niet de gewoonte was dat hij zijn vader zou uithoren over zijn werkzaamheden en precieze job omschrijving. Van verzoeker, die op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon 25 jaar oud was en dus bezwaarlijk nog als een kind kan worden beschouwd, die beweert dat zijn voorgehouden problemen met Hamas deels te

wijten zijn aan de functie van zijn vader en die zich omwille van deze problemen genoodzaakt zag om de drastische beslissing te nemen om zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten en hierbij alles en iedereen achter te laten, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij toch iets kan vertellen over de precieze functie van zijn vader en diens taken in de partij, zeker indien zijn vader werkelijk de leiding heeft in het kamp Ayn al-Hilwah zoals wordt geattesteerd in het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van DFPL. Het overtuigt de Raad geenszins dat verzoeker hierover nooit iets zou hebben opgevangen, noch dat hij hierover nooit met zijn vader zou hebben gesproken, zelfs niet op het ogenblik waarop werd beslist dat verzoeker voor zijn veiligheid niet alleen het kamp maar ook Libanon diende te verlaten. Immers, indien verzoekers probleem met Hamas niet via bemiddeling kon worden opgelost, mede omwille van de functie van zijn vader, en er daarom geen andere oplossing was dan het land te verlaten, mag worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de reden hierachter en dat hij hieromtrent duidelijke en geloofwaardige verklaringen kan afleggen, quod non in casu. Verzoekers nagenoeg volstrekte onwetendheid omtrent de functie van zijn vader doet dan ook wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.13.5. Aangezien om voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met Hamas, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat zijn broer na zijn vertrek bedreigd werd en hem werd meegedeeld dat hij nu aan de beurt zou zijn.

2.13.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog terecht wordt overwogen dat het ongeloofwaardig karakter van de door hem beweerde vrees nog verder wordt ondermijnd door het gegeven dat zowel hij als zijn broer heeft nagelaten om internationale bescherming aan te vragen in Spanje. Verzoekers houding stemt inderdaad niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land van gewoonlijk verblijf te hebben verlaten en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

2.13.7. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers vluchtelingenkaart, zijn geboorteakte, het uittreksel van zijn paspoort en de UNRWA-kaart bevestigen slechts zijn identiteit, herkomst en UNRWA-registratie, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaas.

Verzoeker legt daarnaast badges neer van Jabhat al Dimocratiya (DFPL) op naam van zijn vader, alsook een attest dat moet aantonen dat L. een neef van zijn vader is. Aan het verzoekschrift wordt de nieuwe lidkaart van verzoekers vader van het DFPL gevoegd. In de bestreden beslissing wordt het lidmaatschap van verzoekers vader bij het DFPL niet betwist, net zomin als diens verwantschap met L.. De door verzoeker in dit verband neerlegde documenten kunnen echter op geen enkele manier de door hem beweerde problemen staven. Zoals blijkt uit het voorgaande, slaagt verzoeker er immers niet in middels zijn verklaringen aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk problemen met Hamas zou hebben gekend, laat staan dat deze problemen deels te wijten zijn aan de functies van zijn vader en van L..

Ook de aan het verzoekschrift gevoegde attesten van het DFPL en de PLO kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. De Raad merkt te dezen vooreerst op dat beide documenten een zeer gesolliciteerd karakter vertonen. Het betreffen handgeschreven documenten die door eender wie kunnen zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Wat betreft het attest van het DFPL herhaalt de Raad dat indien verzoekers vader werkelijk de leiding heeft in het kamp Ayn al-Hilwah zoals wordt geattesteerd, redelijkerwijs mag worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van het feit dat zijn vader een dergelijke hoge functie bekleedt, quod non in casu. Het logo bovenaan het attest is overigens niet gelijk aan het logo op de lidkaart van de partij, wat verdere twijfels doet rijzen bij de authenticiteit van dit document. Wat er ook van zij, uit dit attest kan op geen enkele manier blijken dat verzoeker in Ayn al-Hilwah problemen zou hebben gekend die gelinkt kunnen worden aan de functie van zijn vader. Wat betreft het attest van de PLO, wiens logo bovenaan het attest prijkt, is het de Raad niet duidelijk of dit attest nu uitgaat van de Palestine Liberation Organization (PLO), dan wel van het Popular Committee van het kamp Ayn al-Hilwah. Het attest vermeldt als hoofding "Palestine Liberation Organization – Popular Committees – Lebanon", wat doet uitschijnen dat het om een en dezelfde organisatie/orgaan zou gaan. Niets is echter minder waar. Immers, de Raad leest in de COI

Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 7 augustus 2018, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de kampen over het algemeen worden bestuurd door de Popular Committees en de Security Committees fungeren als interne politie, dat veiligheid in de kampen enkel gegarandeerd wordt indien er tussen de verschillende politiek fracties een consensus bestaat, dat indien deze consensus verbroken wordt, de veiligheidscomités verlamd raken en er gevechten kunnen ontstaan. Het Popular Committee is dus niet te herleiden tot enkel de Palestine Liberation Organization (PLO), die slechts een van de vele organisaties is die in Ayn al-Hilwah strijden om de macht, zoals blijkt uit voornoemde COI Focus (p. 29-30). De website die wordt vermeld onderaan het attest, namelijk www.plopccs.com betreft overigens de website van een Chinees cementbedrijf. Om het geheel van voormelde redenen kan aan het attest van de PLO niet de minste bewijswaarde worden verleend en kan dit document dienvolgens evenmin worden aanvaard als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.13.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat de bestreden beslissing strijdt met de door hem ingeroepen bepalingen omdat er in wordt voorgehouden dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielaanvrager het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn of haar hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing is er immers nergens sprake van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wel wordt er in gesteld dat er, rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of verzoekers vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde echter op goede gronden vast dat aan de door verzoeker aangehaalde feiten en problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing en die zoals hoger aangehaald niet op overtuigende wijze worden weerlegd, worden door de Raad integraal overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon" van 20 januari 2017, COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015 en het rapport "Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 preees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. Uit de COI Focus "The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor

2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNWRA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNWRA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNWRA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de beslissing van Zwitserland, Nederland en België om hun steun aan UNWRA tijdelijk op te schorten, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde special hardship cases behoort of dat hij beroep diende te doen op Emergency Program (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat UNRWA geen veiligheid kan garanderen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen verrat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency

For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Ayn al-Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "Zo zijn uw en uw familie geregistreerd bij UNRWA en hebben u en uw familie deels jullie opleiding genoten aan UNRWA scholen en kregen jullie elementaire medische bijstand. Zo krijgen uw ouders, die te kampen hebben met gezondheidsproblemen, medicijnen van UNRWA, de rest van de behandeling bekostigen uw ouders zelf (CGVS p.3; CGVS broer p.5). U geeft aan dat jullie geen andere hulp van deze organisatie kregen omdat jullie hiervoor niet in aanmerking kwamen, 'dat is voor wezen en diegenen die het moeilijk hebben'. U gevraagd of dit dan wil zeggen dat jullie zich kunnen redden, beaamt u dit (CGVS p.3). Ook uw broertje stelt 'normaal, niet dat we rijk zijn, maar we zijn ook niet arm' (CGVS broer p. 4). Het feit dat jullie het wel stellen blijkt ook uit het gegeven dat u en uw beide zussen universitaire opleidingen hebben genoten die bekostigd werden deels door bijstand van de partij van uw vader, deels door fondsen van Mahmoud Abbas maar ook door uw vader zelf, waaruit blijkt dat jullie als gezin toch marge hadden (CGVS p.3; CGVS broer p.4). Verder blijkt dat uw familie eigenaar is van een gebouw in het kamp dat bestaat uit een gelijkvloers waarin uw grootvader woont en een eerste verdieping met daarin appartementen voor uw familie en voor uw oom (CGVS p.3; CGVS broer p.4). U geeft aan dat uw vader die handelaar is in ingemaakte producten en weliswaar de ene maand iets meer of minder verdient dan de andere maand, maar hij voor het onderhoud van het gezin kan instaan. Ook krijgt hij een toelage van Jabhat, hoeveel deze bedraagt, dat weet u niet. Soms springt uw vader bij wanneer andere familieleden het moeilijk hebben (CGVS p.2, 4; CGVS broer p. 3-4). Ook hebt u een periode voor het archeologisch museum in Saida gewerkt, weliswaar was uw werk afhankelijk van fondsen uit Koeweit, en verdiende u 400 dollar per maand (CGVS p.3). Verder blijkt dat uw vader en oom in staat waren 8000 dollar te betalen voor uw reis naar Europa. Ook voor uw broer werd er nog eens 8000 dollar betaald (Verklaring DVZ punt 30; Verklaring DVZ broer punt 31). Uit deze door u afgelegde verklaringen blijkt dat uw familie in staat is in haar behoeften te voorzien en u, een ook uw broer, bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf, over een netwerk beschikt waarop u kan terugvallen." Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah, naar de budgettaire tekorten van UNWRA en naar de algemene situatie en levensomstandigheden in Ayn al-Hilwah evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie het kamp actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef. De Raad verwijst in dit verband tevens naar het hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.16..

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het

EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.15. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Mede gelet op het voorgaande, zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, wat overigens in het verzoekschrift niet wordt betwist.

In zoverre verzoeker betoogt dat in hoger aangehaalde nota van UNHCR duidelijk wordt aangegeven dat Palestijnse vluchtelingen die niet willen terugkeren naar het UNRWA-kamp erkend moeten worden als vluchteling en hij hieruit concludeert dat de vraag of hij, als hij dat zou willen (*quod non*), kan terugkeren irrelevant is om uit te maken of hij valt onder de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie, benadrukt de Raad dat in het standpunt van UNHCR twee redenen worden opgegeven die een terugkeer van een verzoeker om internationale bescherming naar het mandaatgebied van UNRWA kunnen verhinderen, meer bepaald: (1) hij of zij wil niet terugkeren naar de UNRWA-zone omdat zijn of haar veiligheid en vrijheid er in gevaar is, of omwille van andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen of (2) hij of zij kan niet terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA, bijvoorbeeld omdat de autoriteiten van het gastland weigeren de persoon opnieuw op het grondgebied toe te laten of weigeren de nodige reisdocumenten te vernieuwen. Zoals hoger reeds uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen in het bezit van de nodige documenten zonder

problemen toegang krijgen tot Libanon. Voorts wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, het louter niet willen terugkeren geen voldoende reden vormt om te besluiten dat de verzoeker om internationale bescherming valt onder de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie. Zoals duidelijk blijkt uit het door verzoeker zelf aangehaalde citaat moet dit niet willen terugkeren immers ingegeven zijn door het feit dat zijn of haar veiligheid en vrijheid er in gevaar is, of door andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen. Verzoeker slaagt er echter niet in een dergelijk causaal verband aan te tonen, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

2.16. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "Libanon – Veiligheidssituatie update" van 14 mei 2019) dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest

gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder. Hij citeert slechts een passage uit voornoemde COI Focus en betoogt dat de conclusie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen getuigt van een uiterst subjectieve lezing van haar eigen rapport. De uiteenzetting in de aanvullende nota vermag echter geen afbreuk te doen aan het besluit dat de actuele veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker in fine vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

2.3. De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie in voornoemd arrest. De badges van Jabhat al Dimocratiya (DFPL) op naam van zijn vader en het attest dat moet aantonen dat L. een neef van zijn vader is werden in voormeld arrest reeds beoordeeld. Zijn Palestijnse identiteitskaart (vluchtelingenkaart), het uittreksel uit zijn paspoort, de UNRWA registration card en family record, zijn geboorteakte en diploma's tonen zijn slechts zijn identiteit, herkomst, studies, gezinssamenstelling en UNRWA-registratie aan, gegevens welke niet ter discussie staan. Aangezien verzoeker beschikt over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart, dient overigens ook in zijn hoofde te worden vastgesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS